

Đoàn Hồ Lệ Anh

Dấu chân trần của sóng

1. Sự đổi thay bắt đầu từ cái tên cực kỳ mỹ miều mà cũng vô cùng tang tóc. Con bão Linda. Nó vừa quấn vành khăn tang trắng vừa trầm nghĩ, có còn cái tên nào khác mỹ miều hơn nữa không ? Em trai nó như vừa giằng co với Hà Bá xong, mắt trôn trối nhìn lên bàn thờ cha. Chỉ có tấm hình cũ kỹ nghi ngút khói hương. Không quan tài. Không nhà mồ. Và không một vòng hoa kính viếng như bao đám tang khác. Mẹ nó ngồi một góc phòng. Im lặng. Nó biết, mẹ nó đang nuốt nổi thống khổ vào lòng. Hoang mang và bấn loạn. Khổ đau và mất mát. Tất cả đang giằng xé tâm can mẹ nó. Nhà ngoài anh thay mặt gia đình tiếp bà con đến thăm. Không vái trả, dường như anh cũng chỉ bày tỏ nỗi đau đớn của mình qua hai con mắt đỏ hoe, không nói một lời nào.

Nó đi bên anh, giữa triền cát mênh mông gió. Biển quê nó hiền lành đến lạ kỳ.

- Quê mình cũng có biển, chẳng hiểu sao mọi người kéo tuốt nhau vào trong đó ?

- ...

- Sao cha em không trở về như anh, như thằng út ?

- Lịch sử trong đời đánh cá, chưa bao giờ có nhiều cá như hôm đó - giọng anh khản đặc, không âm sắc. Tàu như lạc vào một dòng chảy cá. Cá bơi thành từng đàn, từng đàn, đen kịt. Khi trong bờ báo ra sắp có bão cả tàu ngược nhìn trời trong veo. Lúc đó đàn cá hấp dẫn hơn bầu trời trong veo không bình thường kia nhiều.

- Rồi sao nữa ? Nó gan lì, như đòn đẩy anh, bắt anh phải nhớ lại, phải hồi tưởng lại cái khoảnh khắc kinh khủng đó.

- Những cột sóng to lưng lững. To bằng cái nhà và to hơn cái nhà. Nó nuốt chửng tất cả trên biển. Bác trai, anh và thằng út núp chung một cái phao. Biển hung dữ và khỏe như một gã đồ tể khát máu. Bác trai chỉ đủ sức thều thào trong tiếng gầm gào của sóng: "Cha già rồi, hai đứa ráng sống... Mẹ và em Thùy... cháu..." Khi tàu cứu hộ của hải quân ra vớt thì anh và thằng út mê man, không còn biết gì nữa. Có lẽ bác...

- Khi cha em thả tay ra nhường sự sống cho anh và thằng út, em nghĩ là...

- Anh hiểu em định nói gì Thùy à. Nhưng anh xin em, đừng bắt anh phải nhớ lại một cái gì nữa.

Nó im lặng và thấy mình vô lý. Nhưng nó không thể và không thể nào chịu được cái đám tang không có cỗ quan tài. Sau tai ương, anh như không còn là anh nữa. Tất cả sụp đổ trong nó. Mọi niềm tự hào và kiêu hãnh đều tan biến như chưa từng có bao giờ.

2. Quay về trường, nó gạt bỏ tất cả mọi thứ mà nó hằng yêu quý. Đầu óc nó nung nấu đến bệnh hoạn cái đám tang không quan tài, không xác của cha. Đề thi học phần Môi trường làm nó ghen ngào. Kiến thức như chan với nước mắt. Nó bước ra khỏi phòng thi, bỏ lại

sau lưng lời trêu đùa của bạn bè: váy dài điểm ngắn mà váy ngắn điểm dài. Đồ mất dạy, nó rửa thắm rồi đi về phía cổng.

Bạn bè bảo nó có dáng dấp của Naomi Campell. Chắc tại nước da đen giòn của nó. Cái chất giọng nặng nề của con gái miền biển khiến nó không được tự tin trong mọi cuộc vui. Nhưng bây giờ thì nó biết, cần phải bóc tách dần, rũ bỏ dần từng thứ một. Nó lấy lại sự tự tin của tuổi trẻ, kiêu hãnh của sắc đẹp và luôn giữ cho mình một nụ cười đến mềm lòng nửa thế giới còn lại. Những bài thi của nó không còn nước mắt chan với kiến thức. Nó bỏ luôn thói quen cau có khi bạn bè đùa trêu những câu vô bổ. Cuộc đời cần phải như vậy, nếu không thì nên nộp đơn thi vào trường dòng - Nó nghĩ.

Trước cửa phòng nó bắt đầu nhận nhip đủ loại xe, sang có, không sang cũng có. Và chủ sở hữu những chiếc xe đó cũng vậy, đủ kiểu. Nó nhin cười trước bộ dạng của các chàng công tử. Tất cả dù thế này hay thế khác đều không hề có một chút gì của anh. Cuối cùng thì anh cũng bước ra khỏi đời nó. Đúng hơn là nó đã một mực xô anh ra và bỏ anh đứng lại một mình. Hôm đó biển u uất như trái tim nó. Biển lặng câm. Nó lặng câm và anh cũng lặng câm. Đến khi nó bắt đầu thích thú với cuộc chơi mới thì nó lại nhớ đến anh. Cũng chỉ tại bộ dạng xum xoe của mấy chàng công tử. Thuần, bạn cùng phòng nói nhỏ vào tai nó:

- Mi liệu hồn, tao thấy dạo này mày khác trước lắm.

- Vẫn như ngày xưa thôi mà.

- Ngày-xưa ! Thuần kéo dài giọng. Thế anh chàng đánh cá của mi đâu rồi ? Hay là thích ở lại Hà Nội ?

- Không dám - Nó đáp cụt lủn rồi vùi đầu dưới gối. Nó tưởng tượng ra đám công tử đau nhau rú ga nhả khói um lên. Tất cả như một đàn

cá, có vẻ ngon ăn. Chính cái đàn cá chết tiệt ấy đã... Nó rùng mình vì hình như nó sắp sửa đụng vào cái đám tang không cổ quan tài của cha nó. Rồi tụi hấn cũng sẽ xâu xé mình, sẽ nhai rau ráu. Mình sẽ biến mất đi, đến một mẫu xương cũng không còn. Và thế là đám tang mình lại không có cổ quan tài. Thằng út lại ngồi nhìn trần trời và mẹ nó nghẹn ngào nuốt nỗi thống khổ vào lòng. Anh lại đến tiếp nước bà con bằng đôi mắt đỏ hoe, không nói một lời nào cả ?

Bên ngoài Thuần vẫn lên giọng ra rả: Đừng bao giờ thi vị hóa Hà Nội. Hà Nội có hương có hoa thật đấy nhưng cũng không hiếm sâu bọ lắm đâu. Nó vừa tức tối vừa buồn cười.

- Có chập mạch không hả Thuần ? Định tập giảng chắc ?
- Một vấn đề nữa là phải trung thành. Bạn phải trung thành với nơi đã cứu mang bạn. Yếu tố này xin tham khảo sự trung thành của người dân nước Nhật. Họ...
- Thôi đủ rồi, đồ điên ạ. Sắp tới nghỉ một tuần có về quê tao chơi không thì bảo ?
- Ngót nghét năm trăm cây số ? Không hả, vậy thì nền kinh tế ở đó còn nhiều điều phải nói. Tao đồng ý về chơi.

3. Thuần rủ ra biển nhưng nó chối từ. Dân làng chài hiền và chân thật, mi cứ mặc sức đi dạo. Nhưng đừng đi quá xa, đất cát đi nặng chân lắm, dứt không đành đâu !

Đêm qua hầu như nó và Thuần không ngủ. Hai đứa râm rì nói chuyện suốt đêm. Mới về có mấy ngày mà Thuần có vẻ thân quen với tất cả. Con gái Hà Nội có khác, miệng dẻo quẹo. Chẳng bù cho nó, cái gì cũng chỉ biết trần trời mà nhìn.

- Tao thấy hấn được đó chứ ? - Thuần gợi chuyện.

- Ừ. Được.
 - Sao mi có vẻ lành lạnh ?
 - Thì chả lẽ tao lại nhảy xổ vào, xoắn quýt ?
 - Nghĩa là còn yêu ?
 - Không. Hết rồi. Đã chấm dứt, không còn gì nữa.
 - Nhưng rõ ràng hấn ăn đứt...
 - Mọi sự so sánh trên đời đều khập khiễng. Ngủ đi, lấy sức mai còn đi đường. Đi xe mệt gấp mười lần đi tàu và gấp một trăm lẻ lần đi máy bay đó mà ạ.
 - Chiều qua tao ra biển và gặp hấn.
 - Thì đã sao ?
 - Hấn không hiểu cái xoay người đột ngột của mi. Có phải bắt đầu từ cơn bão thế kỷ ? Mi khiến hấn có cảm giác như chính hấn gây ra tất cả. Mi buộc tội hấn à ? Tao nghĩ là...
 - Thôi đừng dài dòng văn tự. Mi không có khả năng dàn xếp hoà bình thế giới đâu. Mi càng không phải là chị Thanh Tâm. Giảng lại cái bài trung thành nước Nhật tao nghe còn êm tai hơn.
 - Đồ ích kỷ. Mi không công bằng chút nào cả, ít ra là với hấn. Tao mà biết mi nhấn tâm cỡ này thì không bao giờ tao chơi với mi.
 - Mọi sự công bằng đều tương đối. Nhưng mi vẫn giữ ý định quay lại mảnh đất này chứ? Giỏi như mi, chắc sẽ làm nên một cái gì đó Thuần ạ. Không khéo ra đường mi mà về đây coi như tao không có đất kiếm cơm. Lại tha phương cầu thực. Lại...
 - Dẹp quách cái suy nghĩ lẫn quẩn ấy đi cho tao nhờ. Thích ở lại Hà Nội không, tao đổi cho ?
- Gió biển mát rượi làm nó khó ngủ. Vậy mà Thuần đã ngủ ngon lành. Ngoài kia biên vẫn trở mình. Nó cố gạt hình ảnh Thuần và anh ngoài

biển lúc chiều. Có vẻ Thuần hợp anh hơn nó ? Lại so sánh rồi. Nó trở mình vô vách tường rồi nhắm mắt.

4. Mẹ và anh đưa nó và Thuần ra tận đường một đón xe. Anh cẩn thận và chừng mực như một ông anh trai không hơn không kém.

Giọng mẹ lạc hẳn đi:

- Ra ngoài đó chị em bảo ban nhau mà học, đừng lo chi cho mẹ cả. Ở nhà có thằng Phương với thằng út rồi.

Thuần chìa bàn tay nhỏ nhắn ra cho anh: Chúc may mắn. Nếu có lỗi nhớ chia đôi cho Thuần với nhen ?! Anh cười. Nó như thấy trăm ngàn con sóng trong nụ cười đó. Không biết có con sóng nào cho nó và con sóng nào cho Thuần. Xe gần chạy anh mới nắm lấy tay nó: Nếu trở trời Thùy nhớ giữ ấm cổ. Bệnh xoan mũi khó chữa lắm. Nó cau có trong lòng. El Nino mà cứ lo xoang mũi. Lo xa khiếp. Sao không lo xa trước cơn bão có cái tên mỹ miều kia ? Chao ời, nó rửa đến thậm tệ cái đầu óc lăm điều của nó. Quên đi mà sống cho nhẹ nhàng, có phải hơn không ? Bên cạnh nó, Thuần đắm đắm nhìn về phía biển. Tiếc nuôi ?

Có một điều ngược đời là Thuần viết thư cho anh chứ không phải là nó. Thuần hỏi, mi có nhắn chi không ? Không. Cứ xem như là không có tao đi, cho nó đơn giản. Tao thấy có vẻ vô lý ? ừ, đôi lúc sự vô lý này lại tạo ra vô số sự có lý khác. Nó triết lý. Thuần vẫn cầm cúi viết thư một cách say sưa. Vậy mà trước đây, mỗi khi thấy nó dán tem vào bì thư Thuần lại trêu: thời đại bùng nổ thông tin rồi mà còn ngồi dán từng con tem một. Lại một sự vô lý.

5. Ngày nhận tấm bằng tốt nghiệp, Thuần hỏi nó: Vậy là mi quyết

định ở lại Hà Nội ? ừ. Một "con cá" trong "đàn cá" kia giúp tao. Mi vẫn nhớ Hà Nội vừa có nhiều hương hoa mà cũng lắm sâu bọ chứ ? Có nhớ. Nhớ cả lời mi dặn đừng có thi vị hóa Hà Nội nữa kia. Có điều... đứng trên cát trước biển chắc tao ngã mất. Tao rất lấy làm tiếc vì điều đó. Nếu mi kiếm tiếp một câu, đại loại "rất hân hạnh được gặp lại..." thì có thể đàm thoại với tư cách bà chủ rồi đó, Thùy !

Nó về quê, không quên hỏi Thuần gửi chi về cho anh không. Thuần lắc đầu, có mấy cuốn sách về tin học tao gửi bưu điện trước rồi. Gửi biếu mẹ Thùy chiếc áo ấm. Gió biển lạnh lắm phải không. Nó cười, cứ về rồi khắc biết. Lúc một "con cá" bóng mượt từ đầu đến chân chờ nó ra ga thì Thuần kéo nó lại:

- Bao giờ quay lại ra Hà Nội ?
- Đầu tháng tám, họ hẹn vậy.
- Đôi lúc tháng tám tao cũng vào trong đó. Hy vọng vẫn gặp nhau. Có gì "phôn" cho tao liền nghe.

Về nhà, nó nằm ườn ra nghe nhạc. M.Jackson. M.Jackson và M.Jackson. Thế giới đang sôi lên vì bóng đá. Mặc kệ. Nó lang thang ra biển một mình. Dù sao thì biển cũng rất dịu dàng, nó thừa nhận điều đó. Nó lồi trong túi ra chiếc đài nhỏ xíu, vật bất ly thân. Nó tò mò lần hết các làn sóng. Có tìm ra làn sóng nào của biển không nhỉ ?

"Qua chương trình "Quà tặng âm nhạc" Phương gửi đến Thuần món quà nhỏ nhân ngày sinh nhật của em". Một trò chơi mới chẳng ? Nó thở hắt ra. "... Gió không phải là roi mà vách núi phải mòn. Em không phải là chiều muộn mà nhuộm anh đến tím. Sóng có nghĩa gì đâu nếu chiều nay em chẳng đến. Dù sóng có làm anh nghiêng ngả. Vì em"...

Nó cố nén một cái gì đó trong lồng ngực và đi ra bưu điện. Dù sao

cũng là ngày sinh nhật của Thuần. Tín hiệu máy títtít: "Xin chào. Tôi là Thuần. Xin lỗi vì sự vắng mặt. Nếu có thể bạn để số máy lại, tôi sẽ gọi sau". Nó cúp máy. Nắng chiều vàng ruộm cả triền cát. Nó âm thầm nhìn ra hướng biển. Liệu Thuần có nhận được món quà anh gửi tặng không ? Nó vừa lùa chân dưới cát vừa nghĩ. Thuần ! Nó không thể nào nhầm được. Thuần đi bên anh, mang theo dáng vẻ của một chuyến đi đường dài. Thuần đang mô tả điều gì đó, trẻ trung và tự tin đến lạ lùng.

6. Biển chiều. Đã có lần nó cảm nhận biển u uẩn như trái tim nó. Trái tim nó đâu còn vẹn nguyên mà biển cũng như vá vúi từ trăm ngàn vết chém. Cát lún sâu dưới chân nó, thế mà nó chẳng thể ngã nghiêng.

Gió biển tạo ra trên cát những đường ngoằn ngoèo như sóng. Ngày xưa anh thường bảo với nó rằng, đó là dấu chân của sóng. Những dấu chân tràn trên cát cứ kéo dài tưởng chừng vô tận.

Biển hững hờ. Biển nhớ thương. Biển dịu dàng chờ đợi cái ngày xưa của nó với anh. Nhưng biển đâu biết rằng chính cái tên Linda mỹ miều kia cộng với cái thói ích kỷ của nó đã xóa tan đi cái ngày xưa ấy. Sóng có nghĩa gì đâu nếu chiều nay em chẳng đến. Dù sóng có làm anh... Anh hát cho Thuần hay biển đang hát cho nó ? Hay chính trái tim nó cũng đang gào thét lên như vậy?

Nó đi về nhà. Để lại sau lưng những dấu chân tràn của sóng. Và nó biết, trên cát còn có dấu chân của anh, của Thuần, của những người thân yêu quanh nó...

Nguồn: Hùng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003